

N:o 104.

Af Herr Johannes Larsson: Angående ändring af 57 § sista mom. i gällande förordning angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker.

Ehuru brännvinsförsäljningslagen, på grund af de omständigheter erfarenheten förestafvat, gång efter annan undergått förändring med den lyckliga påföljd, att det stora ändamålet på ifrågavarande lagstiftnings område allt mer och mer vunnits — en lagenlig försäljning af brännvin — så, detta oaktadt, framkallar dock den lockelse, som ligger i en oloflig brännvinsförsäljning, en och annan gång lönkrögeri.

För att ytterligare kunna förebygga uppkomsten och tillvaron af lönkrogar, dessa usla och förderfliga nästen, anser jag en utsträckning i beslagsrättigheten vid oloflig brännvinsförsäljning såsom ett oeftergiftigt vilkor.

Väl har kommunalnämnden å landet enligt 57 § af gällande nådiga förordning, angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, sig ålagdt egna synnerlig uppmärksamhet deråt, att förbrytelser emot författningen varda till åtal angifna.

Då detta åliggande i visst fall innebär en polisåtgärd, skulle detsamma tvifvelsutän mera lifaktigt och noggrant fullgöras, om dermed vore för kommunalnämnds ledamot att bemyndigande förenadt, att i förvar taga på lönkrogar till försäljning befintligt brännvin, för att detsamma till vederbörlig åklagare sedermera öfverlemna.

Ett ytterligare talande skäl för min framställning torde ligga deruti, att lönkrogar merendels uppstå inom kommuner på de ställen, der de mest obemärkta af ordningsmakten kunna, åtminstone till en tid, bedrifva sin förderfliga rörelse, således i mera aflägsse delar och förnämligast skogstrakter, enär lön-

krögaren genom den lockelse, som ligger uti bränvinet, alltid är tillförsäkrad om kunder.

Det torde icke böra lemnas oanmärkt, att angifna omständighet i viss mån måhända eger en mer eller mindre förlamande inverkan på åklagarens nit, dels därför, då i de allra flesta fall fullgörandet af detta oftast med stort besvär förenade tjänsteåliggande icke medför ersättning, och allra mest därför att åklagaren med sina vittnens ankomst till trakten af lönkrogar väcker det uppseende, att den brottslige genom underrättelse härom af vän och väns vänner i de allra flesta fall undanskaffat den förbjudna varan — och undersökningen utan resultat.

Måhända kommer den invändningen att göras: genom den föreslagna åtgärden tillerkännes kommunalnämnd på landet större makt än kommunalmyndighet i stad; derpå vill jag svara, att städerna med sin täta befolkning, sin ordnade polis, sina minuterings- och utskänkingsställen icke äro utsatta för lönkrögeri i likhet med landet.

På grund af anförda skäl och omständigheter vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen måtte besluta följande lydelse af sista momentet 57 § i gällande förordning, angående vilkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker:

Rättighet att verkställa beslag tillkomme de i § 56 mom. 1 omförmälda allmänna åklagare jemte kommunalnämnds ledamot å landet, hvilken dock åligge att kärlet med deruti befintligt bränvin genast till vederbörlig åklagare öfverlemnna.

Stockholm den 29 Januari 1882.

Joh. Larsson.